

שלושת אלפים צו-
פיים יצאו מכליהם
בגיאמבורי הג'אז
הראשון בסיסמתם:

רוק פיק!

ב כל רחבי תל אביב והסביבה לא היה השבת גבר המערין את עצמו ואת בלוריתו, שלא נטל גערה בזרועותיו ומיהר אל אולם הזיכרון, בו עמד להיערך הגיאמבורי הראשון בישראל למוסיקת הג'אז. עוד באוטובוסים החלו חובבי הג'אז ה' מושבעים לחמם את עצמם לקראת החוויה האמנותית הצפויה להם, כיללות שהוכירו את אמנות הזמרה המלחמתית של האיני דיאנים הקדומים.

אל אולם הזיכרון עצמו אי אפשר היה להכנס כלל. קהל אלפים ציפה למעלה משעה וחצי מחוץ לבמה, בגלל העבדה הפשוטה שכמעט מחצית צופי ההצגה הראשונה סרבו לעזוב את האולם. קשה היה להבין אם חשבו שמגיע להם יותר עבור המחיר שהשילמו, או שהיו כה שקועים באקסטזה הרוקנרולית שלא יכלו להפסיק את שירי הג'אמברי.

שוטרים לא נמצאו בסביבה כדי לפגוע. משום כך נאלצו הזמרים ומנגני התזמורת למיניהם להסגיל שרחלים, לתפוס את ה' נוכחים בצוארוניהם ולהשליכם החוצה. מכר חן שהזיכרון הוא עגול, היתה זו רדיפה של חתול אחר זנבה. כל אותה עת ראו הנוכחים באולם זכות קדושה להישאר לה' צגה הבאה, הלהיבו את עצמם בצריחות: "לא לסגת! לא לסגת!"

לכסוף התיאשו כולם מן המשחק. הדלתות

בסערת רקוד הרוק. אחד משלושת זוגות הרקדנים שגרמו לסערת רוחות ולהתפרצות הקהל בגיאמבורי הג'אז, נראה בתמונה בתנועת רקוד אפיינית, כשהקהל עוקב בהתפעלות.

הטבעת נמגרת. טבעת הצופים המסוללהים נסגרת סביב רקודי הרוק. דקה לאחר מכן הפכה הזירה לזירת השתוללות המונית. היתה זו תופעת לואי אופיינית לטרופי החדש.

תמישה בצווארון. רק בדרך זו יכלו סדרני גיאמבורי הג'אז להשתלט על חקל שטרב לעזוב את ההצגה הראשונה. הנהנה האמיתי ואולי היחיד בשגטון הכללי בזיכרון חיה זוג הנהבים שלא מצא מקום ישיבה, נאלץ להסתפק בחיבוק כתחליף.

נפתחו לרוחה וכל מי שהיה נוכח בחצר, עם או בלי כרטיס, נדחף פנימה. מי ש' הגיע ראשון תפס את המקום הטוב ביותר — על הזירה, ממש מתחת לרגלי המנגנים, על הפסנתר או בין החצוצרן למתופק.

השמחה היתה שלימה. כמה אנשים מהר דרים, בלחי גבירות מפרכות, שלא ידעו לאן הם הולכים ומה צפוי להם, ניסו לחפש את מקומותיהם המסומנים. הויכוח על הי מקומות התנהל באמצעות ידיים ואגרופים. מכיוון שבין כה וכה לא היה איש מסוגל לשמוע את דברי חברו ברעש.

★ ★ ★

גיאמבורי הג'אז נפתח כשהוסיפו על הבמה כתריסר תינוקות של בית רבן, המכונים בשם תזמורת החובבים של אילן פוליצקי. סמלים צבעונים על חילצותיהם בשרו לקהל את חוכן נגינתם: ממב, צ'ה צ'ה צ'ה וריקנול. מיד עם תחילת נגינתם ניכר היה שהם למדו את המקצוע היטב. את הישגיהם הם ידעו להניע כהונג, וגם לפתוח את פיותיהם באנחות מבהילות. אוד הצ'פים מצא עיסוק משעשע יותר: החל להתיינות מתוך בקבוק מלטי סילווי מים פעם לעבר היושבים באולם ופעם לעבר התזמורת.

בזו אחר זו הוסיפו להתחלפו כמעט כל תזמורת הרקודים של מדינת ישראל ש' ניסו להתחרות זו בזו ברעש ובקצב סוער יותר. הקהל לא התלהב משום מה. מחיאות כפיים, שהתעוררו לפרקים, נדמו מיד. מי שהו ניסה לצעוק: "יבבבה!" מישו מהעד השני צעק לעומתו: "שקט!"

אבל שקט לא היה. כל נערי הזנב בגיל התפיש-עשרה, החולמים להיות איפעס כוכבי זיהר מסוגו של אלביס פרסלי, מצאו בגיאמבורי את הבמה להופעות הבכורה שלהם. מתוך הקהל החלו להתפרץ אל הבמה ולרקוד לצלילי המנגינות, כשכל אלה שלא העזו לעלות מביטים בקנאה אל אלה הרוק' דים. יותר מששרו היו הזמרים עסוקים בסילוקם של המתחרים הקטנים.

הקהל העירוני לא היסס להביע מדי פעם בקיל את התרשמותו מהזמרים השונים. כ' שזמר חיפאי טירטר ורקרל וגמאס על הקהל לא היססו הנוכחים לשאוג בקצב: סע לי חיפה! סע ליחיפה! לעומת זאת כאשר ניג' שה למיקרופון ומרת, שעוררה בקרב הקהל את השאלה אם אינה הילדה בת הי' שנח' טפה לפני שבוע בישו, וניסתה להניע את מה שלא היה לה, ליוותה אותה חבורת צעיר' רים במקלה צרתנית.

הצהלה האמיתית החלה בסיום התכנית, כששלושה זוגות צעירים עמדו להופיע ו' להגים רקוד רוקנרול מה פירוש. כל שלושת אלפי הנוכחים רצו לראות ט'ב. כולם נדחסו אל הבמה, שברו כסאות, שברו את המיקרופון, קרעו את החוטים ובררו שבסוף איש לא ראה מאומה.

איש גם לא רצה ללכת משם. כל אחד קיווה כי יוכה לטעום מהטעם הערב של הטרופי החדש — הרקנרול. היה צורך בחשיכה מוחלטת כדי לגרש את הנוכחים. אולם גם לאחר שרוב הקהל התפור עוד המשיכו כנופיות עקשניות של צעירים ל' רקנרול על הבמה. סירוף הרוקנרול קנה שליטה בישראל.